

Do hodiny? Nemám na dnešek jenom vás...

Připadám si uražená, že mě nechá čekat. Ale co se dá dělat. V rámci možností nacházím na podlaze dodávky pohodlnou pozici. Lehám si na bok a snažím se vyvažovat, abych se během zběsilé jízdy prudkými zatáčkami neomlátila o plechové stěny. Po deseti minutách cesty se začínám vážně nudit. Přeju si, abychom už byli na místě, i když vím, že mě tam budou mučit. *Tak moc se nudím.* Navíc se mi v tom pytli potí obličej a cuchají vlasy.

Auto konečně zastavuje. Řidič vypíná motor a otevírá posuvné dveře. Za nohu mě stahuje na hliněnou zem.

Kreténe. Mám na sobě bílý svetr a světlé džíný!

Ale držím jazyk za zuby.

„Vstávej!“

Pomalů se vyškrábu na nohy. Samozřejmě že by to šlo rychleji, ale chci ho vytočit. A funguje to.

„Dělej.“ Únosce mě popadá za nadloktí a táhne tmou. Na chvíli se zastavujeme, ozývá se nepříjemné vrzání rezavých pantů a jsem tažena dál. Podlaha se zdá být z betonu, ozvěna našich kroků se hlasitě rozléhá prostorem. Pokračujeme několik metrů, kde mě bez varování sráží na kolena a konečně mi stahuje ten nechutný pytel z hlavy.

Do očí se mi zabodává ostré světlo industriální stolní lampy položené na kovovém stolku. Mrkám, abych dostala prach z očí, a skenuju okolí. Jako vždy. Tak nás to učili. Zhodnotit situaci a možnosti.

Jsme v prázdném opuštěném skladišti, kde se nenachází nic víc než čtyři kovové regály, popraskaná dřevěná židle, chabé osvětlení poblikávající stropní zářivky a dva vysocí protivníci se zlověstnými výrazy.

Jeden z únosců si obráceně sedá na židli naproti mně. Ležérně si opírá předloktí o opěrku.

„Tak, co tady děláš?“ Výslech začíná.

Přístup, sezení a drsný výraz... Zažila jsem lepší únosy. V duchu obracím oči v sloup. Chybí jen, aby si dramaticky zapálil cigaretu.

„Tady? Ehm...“ Nasazuju zamyšlený pohled pitomé blondýny. „Dotáhli jste mě sem... vlastně dovezli. Autem.“

„Co děláš *tady*, na našem území?“ zavrčí.

Á... je to tady...

Vytahuje krabičku cigaret, zapalovač, dramaticky popotahuje a fouká mi kouř přímo do obličeje. Zakašlu a hodím po něm nenávistný pohled.

„Promiňte, budou mi smrdět vlasy.“

„Tak to se omlouvám.“

Vím, že to myslí ironicky, ale v rámci svého hraní se vděčně usměju. Dokud mi netípne nedopalek o kůži na krku. Nebolí to, ale opět, abych nevypadla z role, ublíženě vyjeknu.

Únosce se samolibě usměje. Vstává ze židle a staví se mi za záda. Pomalu se sklání a bere do ruky pramen mých vlasů. Promne ho mezi prsty a dlouze si přičichne. „Máš pravdu. Smrdí ti kouřem. Já to napravím, neboj.“

Poprvé za dnešní večer doopravdy znejistím. Nechce mě ostříhat, že ne? Přežiju ledacos, ale ne přijít o svoje po pas dlouhé medové vlasy.

Únosce stojící za mnou kývne na kolegu, který v tichém souhlasu odchází do malé postranní místnosti. Tíživé ticho přerušuje dunění starých trubek a proud tekoucí vody.

„Tak pojď,“ vyštěkne únosce. Vleče mě do místnosti, ve které před chvílí zmizel jeho kolega. Vzhledem k tomu, že je obložena plesnivými bílými dlaždičkami odhaduju, že se kdysi využívala jako sociální zařízení pro pracovníky. Uprostřed té špinavé podlahy je kovová kád' napuštěná ledovou vodou.